

Împotriva voinței mele

de Mike Ensley

S-a făcut multă vâlvă despre preadolescenți și adolescenți ai căror părinți îi duc la Exodus sau la alte programe pentru „foștii gay”. Ni se prezintă imaginea unor părinți ignoranți care, în fervoarea lor religioasă, își târăsc bieții copiii la un cult smintit, unde sunt torturați psihologic.

Unii au ieșit în față în mass media, vorbind despre cum misiunile Exodus „i-au făcut să le fie rușine” de sexualitatea lor și le-au spus că sunt bolnavi. Suntem alimentați cu presupunerea că aceasta este povestea cu care au plecat toți tinerii participanți la Exodus.

Faptul că am văzut aceste mărturii în mass media, m-a inspirat să spun o parte din povestea mea. De obicei nu vorbesc în detaliu despre cum părinții mei m-au dus la un program Exodus împotriva voinței mele.

Mama mea a aflat despre atracțiile mele față de același sex când aveam 16 ani, și imediat a vrut să primesc ajutor. Pe vremea aceea mă luptam în secret cu homosexualitatea de câțiva ani, dar în sfârșit, când nu mă așteptam, au apărut câțiva prieteni cu care mă simțeam „în siguranță”. Ei m-au încurajat să-mi accept homosexualitatea – și după toți acei ani plini de confuzie și singurătate, resimțeam aceasta ca pe o libertate. Așa că evident, n-am fost prea încântat de ideea de a primi „ajutor”.

Eforturile ei nu au avut succes prea mare la început. Primul psiholog creștin la care m-a dus mama i-a spus de fapt să accepte faptul că sunt gay. Dar când m-a dus la Misiunile Noua Creație din Fresno (o misiune Exodus la o depărtare de două ore) ca să vorbesc cu o „fostă lesbiană”, m-am supărat.

Dar Donna, „fosta lesbiană”, nu mi-a predicat așa cum mă așteptam. Opiniile noastre diferite despre homosexualitate – și adevărul despre sexualitatea mea personală – au fost discutate direct și sincer de la început. Cu toate acestea, ea a fost capabilă să pună asta deoparte și să petreacă scurta noastră oră de week-end, doar ca să mă cunoască. Părinții mei chiar au încercat să obțină detalii despre ședințele noastre de la ea, dar ea a păstrat timpul nostru confidențial. Aceasta i-a supărat pe ei, dar mi-a câștigat încrederea mie. Încet, am început să mă simt confortabil cu ea, deși credeam că se înșela în privința homosexualității.

Mai târziu în acel an, l-am întâlnit pe primul meu prieten, și am devenit total prins de acea relație. Când părinții mei au

aflat despre aceasta, au hotărât să intervină mai drastic. Nu erau programe Exodus rezidențiale (cu cazare) de care să știm, dar era un centru de consiliere creștin rezidențial în Fresno. Am petrecut trei săptămâni acolo (cu părinții mei), primind consiliere zilnică, pe lângă întâlnirile mele la Misiunile Noua Creație.

Nu voi spune că mi-a făcut plăcere acea experiență; era neconfortabilă, în cele mai bune momente ale ei. Dar consilierul de la programul rezidențial era în mare măsură ca Donna; în timp ce împărțea valorile părinților mei, tot era prietenos și plin de compasiune. Mi-au plăcut ședințele între patru ochi cu el, deși ședințele cu părinții mei erau extrem de dificile.

Atitudinea mea pe vremea aceea era că toată acea neplăcere și dificultate era pur și simplu o pedeapsă pentru faptul că eram gay. Asta au presupus toți prietenii mei că se întâmpla. I-am scris chiar o scrisoare unuia dintre ei spunându-i despre gândurile mele suicidale, deși depresia mea se datora de fapt dezintegrării relației mele homosexuale mai degrabă, decât consilierii. Totuși, sunt sigur că mulți oameni credeau că misiunea pentru „foștii gay” mă omora literalmente.

Ceea ce era așa de dificil nu era presiunea de a-mi schimba homosexualitatea; tipii de la Exodus ne-au încurajat de fapt pe toți să privim dincolo de aceasta și să ne ocupăm de problemele mai adânci. Ceea ce era într-adevăr atât de dureros era că trebuia să înfrunt și să mă ocup de rănilor profunde din familia noastră. Dumnezeu Își pune degetul pe o mulțime de locuri dureroase, precum resentimentul pe care îl simțeam – dar nu îl înțelegeam – față de părinții mei, care crease un asemenea zid între noi. Nu eram condamnat sau făcut să-mi fie rușine, mă ocupam doar de lucruri care nu puteau să nu fie dureroase.

În acest proces, multe probleme foarte reale au început să iasă la lumină. Consilierii i-au ajutat de fapt pe părinții mei să vadă că atracțiile mele homosexuale nu erau de vină pentru toată durerea din familia noastră; dar că durerea din familia noastră era de fapt un factor care contribuia la dezvoltarea atracțiilor mele față de același sex. Nu vroiam să întrețin ideea că aceste probleme creaseră cumva atracțiile mele față de același sex, dar în alte domenii eu și familia mea am început să lucrăm pentru a dezvolta modele mai sănătoase.

marturii

Aceste experiențe nu mi-au schimbat imediat perspectiva sau calea. Dar prin misiunea Exodus am aflat adevăruri despre mine însumi – și despre homosexualitate în general – cu care în cele din urmă am găsit că puteam fi de acord.

Cu ceea ce am învățat la Misiunile Noua Creație, m-am întâlnit din nou când am intrat în viața gay și am descoperit cum era ea cu adevărat. Spre uimirea mea, prietenul meu mi-a repetat de fapt ce m-au învățat ei! Ultima oară când l-am văzut, eram atât de rănit pentru că timp ce eu aveam inima zdrobită pentru că îl pierdeam, lui părea să nu-i pese. Mi-a spus că deîndată ce voi fi gay puțin mai mult timp, voi avea o mulțime de distracții și în curând ruperea unei relații nu va mai dura. Atâta despre „a spune în mod public că ești homosexual” ca fiind cheia fericirii.

Mi-am amintit ce au spus alții din „procesul de vindecare” despre viața gay, și am crezut atunci că era incendiar, numai ca să mi se confirme de către lucrurile pe care le-am experimentat sau le-am văzut, când am căutat viața gay pentru mine însumi. Cu cât am văzut mai mult cum ar fi viața mea ca bărbat gay, cu atât mai mult avea sens mesajul pe care mi l-a adresat Exodus. Pentru că mi s-a prezentat acel adevăr, am avut speranță că atunci când dezamăgirea s-a instalat – speranță pentru o altă opțiune, și am știut că nu trebuia să accept direcția pe care atracțiile mele mi-o arătau.

O mulțime de oameni din orașul meu natal i-au criticat pe părinții mei pentru că făceau ce puteau pentru a mă opri de la a adopta homosexualitatea ca și adolescent. Unii cred că nu ar fi trebuit să aibă dreptul de a mă duce acolo unde nu vroiam de fapt să merg – și mai ales nu ar fi trebuit să mă poată țină acolo trei săptămâni.

Fie că sunteți de acord sau nu cu părerile părinților mei despre homosexualitate, ei au avut dreptul să mă crească conform convingerilor și principiilor lor morale. Pare să existe o concepție că atunci când un tânăr are atracții față de același sex, drepturile și convingerile părinților săi dispar complet.

Ca să fiu sincer, ducerea mea la misiunea Exodus de-abia putea să lupte cu multele influențe care mă împingeau către homosexualitate. Părinții mei știau că toți prietenii mei de la școală – și chiar unii dintre profesorii mei – mă încurajau să accept o identitate gay. Nu sunt sigur că au realizat măcar în ce măsură acest lucru era adevărat; un prieten mi-a dat pornografie gay și o carte despre sexul gay (care mi-a spus că eu, ca adolescent, puteam găsi că a face sex cu bărbați mai în vârstă este distractiv și o bună sursă de venit suplimentar – nu glumesc). Cu tovarășii de vârstă mea și educatorii și mass media, promovând toți homosexualitatea, părinții mei au gândit că era rezonabil ca o dată pe

săptămână să merg și să vorbesc cu cineva care putea susține punctul lor de vedere.

În plus, ar fi inexact și necinstit să privim aceasta din perspectiva îngustă că tatăl și mama mea făceau toate acestea doar din homofobie. Acțiunile lor erau un răspuns la lupta mea cu atracțiile față de același sex.

De exemplu, nu au recurs la programul rezidențial până ce nu au aflat că eram implicat – relațional și sexual – cu cineva de 19 ani, și că toți prietenii mei (și din nou, profesori) încurajau această relație și mă acopereau. Privind în urmă, știu că aș fi făcut măcar cât au făcut ei în poziția lor.

Nu voi spune că nu există un mod greșit de a face lucrul corect; părinții mei au spus partea lor de lucruri care m-au rănit și nu au ajutat, și uneori au pus sentimentele lor înaintea alor mele. Știu că există părinți care explodează, care spun și fac lucruri incredibil de rele în situații similare. Există adevărate idei preconcepute, și chiar părinții care fac lucrul corect trebuie să-și verifice așteptările, motivele, și să stăruie în rugăciune și consiliere înțeleaptă.

Chiar și așa, nu mă pot opri să mă întreb dacă poveștile văzute în mass media sunt ca a mea – doar aranjate ca să se potrivească planului de a face homosexualitatea să pară de dorit. După cum am spus mai înainte, pare să existe această idee că homosexualitatea are un atu față de autoritatea parentală (numai dacă, bineînțeles, părinții nu susțin cu tărie homosexualitatea). După cum spunea actorul și vorbitorul gay Harvey Fierstein (Mrs. Doubtfire, Ziua independenței) într-un episod din programul PBS În viață: „Pe cine vom lăsa să-i crească pe copiii noștri, pe părinții lor?”

Astăzi sunt recunoscător că părinții mei au întors lumea mea pe dos. Nu au făcut-o perfect, dar au făcut lucrul care trebuia, și viața mea este mai plină astăzi din această cauză.

Pe moment, disciplina nu este prea distractivă. Întotdeauna pare să meargă împotriva naturii. Mai târziu, desigur, merită din plin, pentru că cei care trec prin ea devin maturi în relația lor cu Dumnezeu. Evrei 12:11